

det lesbiska Utopia, utan att trilla i den lesbobofiska fällan. Men en sluten subkultur av kickers-tjejer och sugar-mamas är det, och heroinet har slagit ut den legala narkotika som fängelsedoktor rekommenderar och aids-virus sprids med orena nålar.

Får vi svar på varför Homölka våldtog, Amy dumpade liket av sin son och kvinnor är lika djävliga i krig som män? Ja, det är svårt att bortse från faktum. Men kriminologin har slagit in på en politiskt korrekt väg och bortförklarar kvinnovåldet. Våldsbenägenheten finns också bland oss kvinnor och kan blomma upp.

I antologin *No Angels* tar en rad författare upp olika rättsfall. Boken har en tydligare feministisk linje, går igenom Lorena Bobbitt-fallet och granskar rättsapparatusens syn på "små ljuva kvinnor" som "räkar" skjuta sina (rika) män. Fallet Fairlie Arrow från 90-talets början i Australien visar kvinnans plats i den morbida cirkus som medierna skapar. Arrow är en tämligen okänd nattklubbssångerska, som dömdes för att falskeligen ha påstått sig ha blivit kidnappad, bunden och nästan mördad av en fanatisk beundrare.

Notan för ljugeriet som nära nog sköt rättssystemet i sank, gick på 23 000 dollar i böter, plus ytterligare 6 000 dollar för att hon nitade advokaten som kallat henne hora.

Ms Arrow kontaktas av Penthouse, som tar löjlja bondagebilder. Pengarna från det plus ett skivkontrakt i USA gör det möjligt för henne att betala tillbaka rättegångskostnaderna. Soffprogrammen vidtar och hennes skuld stöts och blöts i det oändliga. Det fejkade över-

fallet gör Arrow till det verkliga offret, samt de kvinnor som efter henne i nöd vänder sig till polisen. Det menar i vart fall Helen Yeates, medialärare vid Queenslands teknologiska universitet. Det var TV och tidning-sar som gjorde vinsterna.

Särskilt besvärlig Mandela

Winnie Mandela, stylad som en rapartist i Ray Ban-bågar, rasta-frilla och fettsugen näsa, är kvinnan bakom fredssymbolen Nelson Mandela. I Pretoriapolisens arkiv över särskilt besvärliga personer finns Mandela-scoopet, kopian av filmrättigheterna hon sålde till Bill Cosby för 110 000-dollar. Winnie ville göra sitt liv odödligt å la Hollywood, men med anklagelserna för mord på den 14-åriga slumgrabben Stompie har hon brakat rätt igenom alla bottnar och visat världen hur skitig kampen i Sydafrika varit. Det ligger ljusår ifrån kontrollerade västerländska ledare att anlägga mordbrand eller ens anstifta en. Inte så för Winnie, vilket framgår av hennes tal till nationen. Djävligt pinsamt, tycks kapitelförfattarna mena.

Men Winnie Mandela dömdes aldrig för mordet på den omtyckte Stompie. Hon seglar vidare i märkeskläder från Europas modehus och bygger på sin karriär. Kanske blir det en tårdröypande storfilm med Whoopie Goldberg i rollen som landsmodern med bensindunken och tändsticksasken i högsta hugg.

SUSANNE BACKMAN

Krönika

Har någon sett till en skodd ren? Sigbrit Swahn botaniserar bland språkets primörer.

Sommarens småspråkligheter

Den som förgäves sökt efter svamp, hallon eller blåbär i sommar har fått nöja sig med andra stigfinninerier. Bland smårubriker i tidningarna eller påannohser i radion kan den jaktlystne varje dag göra fynd. Märkligt uttal är vad man mest träffar på. Skillnaden mellan kort "a" i anrika (malm anrikas) och långt "a" i anrika (rika på anor) är inte längre självklar. Att Ramlösa skall ha kort "a" vet väl inte alla norr om Osby. Katolsk uttalar inte med slutet "o" som de senaste 500 åren utan med långt "å".

Många hallåor i TV och radio har gått i läpskolan, rätt förtjusande, men trots allt, läspande är inget som ska uppmuntras.

Massiv får betoning på första stavelsen i stället för den andra, troligen under inflytande från engelskan.

Näringslivets ledargiganter, som Lars Ramqvist, talar närmast svengelska och söker förtvivlat efter något ännu

mer mitemellan. Många hallåor i TV och radio har gått i läpskolan, rätt förtjusande, men trots allt, läspande är inget som ska uppmuntras. Och sen är det ö-ljud och u-ljud som till slut går in i vartannat. Idag gör man inte skillnad på slutet och öppet ö-ljud och kort "ö" uttalar gärna som kort "u", till exempel i önskning (uttalas unskning) och sönder som uttallas sunder.

ISydsvenskan läser jag att en amerikanska ska doktorera med en "uppsats" om Selma Lagerlöf i höst. Ja, så går det väl snart med våra doktorsavhandlingar. De blir i framtiden uppsatser, men än är vi inte där. I musikradions förtäfliga operaprogram på lördagskvällarna läser, tycks det mig, programvärden gärna inantill och inte alltid rätt. Till "allmän förtret" blev till "allmän förtretelse", vilket kanske inte är så dumt, men ej godkänt. Var det förtretelse manne, som avsågs i denna presentation av Vita frun?

Att Fransson tvingas "rensko" sitt namn, som i Sydsvenskans presentation av filmen *Fransson den förskräcklige*, kan bero på att han just fått ett mindre bageri på fötter, men rentav var nog det ord som det undermedvetna är efter. Mer jordnära var Vägverkets löfte om underhållning av vägarna (TV), när underhåll avsågs. Men som prosten sa: "Lundberg eller Berglund är väl samma sak."

Annars kan man reta sig på att reportrar alltid frågar: Hur känns det eller hur kändes det, vare sig det är fråga om jordbävning eller avslag på skuldsaneringsbegäran. Och varför säger alla plötsligt okunskap när det bättre ordet är okunnighet? Till slut, ett retsamt modeadjektiv. Jag är rent ut sagt trött på allt som är "klockrent".